

staar Krav mod Krav, der staar en Højesteretssagfører, som nærmest hævder Den sjællandske Bondestands Sparekasses Interesser, og en anden Højesteretssagfører, som nærmest hævder Smørkeksportforeningens Interesser, der staar Jurist imod Jurist, Interesse imod Interesse. Det kan blive en meget vanskelig Sag at faa en Overenskomst i Stand der, saa skulle vi vente til en saadan Overenskomst er kommen i Stand, inden vi faa Regeringens endelige Forslag, kunne vi komme til at vente Vinteren og Vaaren og hele Sommeren og maaske det hele Aar. Der var ogsaa i den højtærede Indenrigsministers Tale en Antydning af, at det muligt kunde blive nødvendigt hen paa Foraaret at søge Moratoriet forlænget, og saa haabede han, at begge Rigsdagens Ting vilde gaa med dertil. Jeg beklager meget denne Antydning, men den højtærede Indenrigsministers Svar bestyrker mig i min Frygt for, at det hele, det gælder om for Regeringen, er at trække Tiden ud, komme Vinteren igennem, slippe over Valgene uden at have taget Standpunkt i denne Sag, uden at komme med noget positivt Forslag. Hvis det er Tilfældet, vil jeg i højeste Grad beklage det, ikke mindst for de Interessers Skyld, som her staa paa Spil, og som have Krav paa, at der snarest muligt kommer til at foreligge et bestemt Forslag, som vi kunne tage Stilling til.

Den højtærede Finansminister søgte at give mig et Svar, men det var et Svar, som jeg rigtignok syntes slet intet Svar var. Det forekommer mig, at der ikke var Spor af Indhold deri. Hvis det var alt, hvad den højtærede Finansminister vidste om den Sag, hvis det, med andre Ord, ikke var et højest diplomatisk Svar, der netop gik ud paa ingenting at sige — jeg har nu ikke anset den højtærede Finansminister for nogen Talleyrand —, men hvis det ikke var noget i den Retning, viser det kun, at den højtærede Minister nu i de Maaneder, han har været Finansminister, har danset gennem Tilværelsen og Ministériet uden at ane noget som helst om, hvad der er foregaaet omkring ham. Alle vi andre vide dog anderledes god Besked, og den højtærede Finansminister vil neppe heller kunne benægte, at den Besked, vi vide, er rigtig.

Finansministeren sagde først, at naar der endnu ikke var fremkommet et Forslag om at gøre den afdøde Finansminister Vilhelm Lassens Udvidelse af Bankgarantien til Løgstør, Nibe og Fredericia Banker og til Laanekassen lovlig, var det, fordi

der først maatte foreligge en Redegørelse, det havde Finansministeren sagt under Finanslovdebatten. Na, hvad Finansministeren sagde den Gang, behøver i og for sig ikke at være en Begrundelse. Men den højtærede Finansminister sagde altsaa, at der først maatte foreligge en Redegørelse. Den kunde dog nok have foreligget noget før. Er det virkelig umuligt, at Bankkomitéen, der nedsattes, jeg tror den 9. Februar, kunde have en Redegørelse om sin Virksomhed færdig her til Rigsdagen inden hen i December Maaned? Det kan jeg ikke tro. Redegørelsen maatte have kunnet foreligge ved Rigsdagssamlingens Begyndelse. Der burde, da Rigsdagen traadte sammen, have foreligget en fyldig Redegørelse fra Bankkomitéen om dens Virksomhed fra 9. Februar. Ogsaa her er der sket en Fejl fra Bankkomitéens Side, og Finansministeren har ikke grebet ind og forlangt, hvad han burde forlange.

Maa jeg à propos denne Redegørelse sige, at jeg haaber da, at det Forlydende ikke har Ret, der siger, at der er Tale om to Redegørelser, en hemmelig til Finansudvalget og en offentlig til os. Jeg haaber, at vi faa ren og klar Besked. Jeg haaber navnlig, at vi ogsaa faa Besked om en Ting, der er en Slags offentlig Hemmelighed, nemlig den Maade, hvorpaa de garanterende Banker i Sommerens Løb have søgt at mele deres egen Kage paa Statskassens Bekostning. (*Halsted*: Det er paa Grundejerbankens Bekostning). Ogsaa paa Statskassens Bekostning. Det er offentlig, altsaa ingen Hemmelighed, at oprindelig var de garanterende Banker ganske paa det rene med, at det Tilgodehavende, de havde hos de nødlidende Banker, ikke kunde komme ind under Statsgarantien, men at det senere er kommet frem, at de ikke des mindre have søgt at faa deres eget Tilgodehavende ind under Statsgarantien, saa at vi have dette højest mærkværdige Forhold, at de fem garanterende Banker søge at drage Fordel af den Garanti, som Staten i Forbindelse med dem har ydet overfor de nødlidende Banker. Staten har ganske vist længe protesteret derimod, men saa vidt jeg ved, har ikke den forrige, men den forforrige Finansminister, den i Sommer fungerende Finansminister, ikke varetaget Statens Interesse, men har sagt: Ja naar Bankerne — særlig Privatbanken — ville mele deres egen Kage, saa maa man forhandle sig frem til en Mellemvej — en Mellemvej altsaa mellem Bankernes Uret og Statens Ret!

Jeg haaber, at alt dette maa komme